

ANGLIA ARANYAT HAJSZOL.

London, szeptember 21. A Bank of England különös lépésre határozta el magát. Már a legközelebbi napokban ugyanis Dél-afrikában, Fokvárosban, Ausztráliában, Sidneyben és Kanadában, Ottawában megnyitni szándékozik fiókjait, amelyek egyetlen célt tűznek ki: minél több arany összevásárlását, hogy így az Angol Bank növelje arany készletét.

Svédország és Norvégia semlegesége.

Kopenhága, szeptember 21. A pétervári „Rjecs” jelentése szerint a svéd és norvég követek Szasszonov külügyminiszternek kijelentették, hogy Svédország és Norvégia szükség esetén semlegességüket közösen, fegyveres hatalommal fogják megvédelmezni.

NINCS TELEFON JAPÁN ÉS KINA KÖZT.

Newyork, szeptember 21. A japán—kinai kábelvezetékét Nakasaki és Sanghai között elvágták, úgy, hogy közvetlen összeköttetés Japán és Kína közt megszűnt.

Hollandia védi semlegességét.

Hága, szeptember 21. Hollandia kétszáz-tíz községében, amelyek a limburgi, seelandi, brabanti, friesi, grolingói és geydrei kerületekbe tartoznak, a kormány elrendelte az ostromállapot kihirdetését. Megtiltották a hadi- és élelmiszer kivitelét. Az intézkedés Hollandia semlegességének megóvása érdekében történt.

ÉLNI ÉS HALNI PÁRISÉRT.

Genf, szeptember 21. A párisi lapok becslése szerint szeptember első hetében már nyolcszázezer lakos hagyta el Páris. René Doumic akadémikus biztosít bennünket a Gaulois hasábjain, hogy ezek a vándorlók, — illetve menekülők — nem voltak igazi párisiak.

— „Mert az igazi párisi — mondja — csak Párisban tud élni és ha kell halni Párisért, vagy Párisal együtt, anélkül, hogy ezt naponként kikürtölné. A szajna menti fővárosra valóban szerencsétlenség volt eddig is, hogy a lehangosabb elemei a Garonne partjain, vagy Provencében születtek. Ezekért a hangos fickókért egyáltalán nem kár. A párisi most így kiált föl: „Istennek hála, végre magunk közt vagyunk. A nagyhangu emberek, akik folyton a frázison lovagoltak, végre eltűntek. És ha ez a háboru megszabadítana bennünket a szószátyár és hivalkodó, de üresfejű politikusoktól, csak áldhatnánk az istent érte. Milyen kellemes látvány, hogy az ember nem kénytelen szemlélni azokat az egyéneket, akik újságjainkat, midőn a legsötétebb órákban szeliden bár, de mégis beszámoltak veszteségeinkről, dühöngve tépdésték szét a nyílt utcán elvakultságukban, csak azért, hogy azok nem közöltek megsemmisítő győzelmeinkről híreket.”

Ez a hang mindenesetre elég józan és tisztességes, az után a sok hazugság után, amelyet Párisban leírtak az utóbbi hat hétben. Mindenesetre érdekes azonban elolvasni azt a hangulatképet, amelyet a New-York Herald párisi kiadása közöl a francia fővárosról.

— Az utcák feketék — írja — és valóban nyüzsgőnek a menekülő néptől. Csak a

legnagyobb nehézséggel lehet a tömegben átvergődni. A legkisebb kellemetlenség még az, hogy az ember nem kap enni és inni. Mert a nyomoruság egyformán sújtja a gazdagokat és szegényeket.

Eszerint a menekülők valóban rosszabbul járhattak, mint azok, akik az elhagyott Párisban maradtak.

HOGY HARCOLNAK A TANYAI LEGÉNYEK?

Északon történt ez az epizód. „Feuer einstellen”-t kommandírozott a század kapitánya, mire a tanyai fiúkban forráni kezdett az ősi, verekedni vágyó magyar vér, mert tudták, érezték, hogy most már arra kerül a sor.

— No komám, szabad most! — mondja az egyik híres verekedő legény, nem parancsol most az „András” és az oldalt levő Andrássra mosolyog, ki idehaza lovasrendőr.

— Majd én ütöm, ti meg szurjatok! Az „András” pedig csak nézze.

Elközben elhangzott az oroszokra nézve rettenetes Hurrá! Mint a vihar, zugott, száguldott a legénysereg s kiszabadult orosz-lánok módjára vetették magukat az oroszokra: megfordítja mind a fegyverét s úgy használja, mint hajdan a buzogányt meg a fokost és a furkósbót. A fegyver agyával rettentő

csapásokat mér a remegő orosz katonákra, a többi pedig úgy dőfi a megsérült oroszba a bajnétot, hogy még a fegyver csőve is keresztül hatol rajta. A pusztítás rémes, mint a légy, úgy hull az ellenség és tényleg van mit látni az „András”-nak, de nem szól semmit, mert hát: rendnek muszáj lenni. A fel-dühödt legények mennek tovább előre! A következő soroknál már úrgalmat kér az orosz. Megadják magukat.

A „csatát” vezető legény odafordul az egyik tiszthez:

— Főhadnagy ur, hát ezeket üssük-e?

— Nem szabad. Ezek már foglyok.

WILSON A HÁBORURÓL.

A Frankfurter Zeitung jelenti: Belgá küldöttség jelent meg az állítólagos német kegyetlenkedésről szóló jelentéssel Wilson elnöknel. Wilson a küldöttség előtt kijelentette, hogy óhajtja, hogy a háboru mielőbb véget érjen, de az amerikai nép, mint semleges, nem mondhat végleges ítéletet, hogy ki a felelős a háborúért.

UJ BOLGÁR FÖKONZUL.

A M. T. I. kapja a hírt Szófiából, hogy a bolgár kormány megkapta a magyar kormány hozzájárulását Darett volt ottomán képviselőnek budapesti bolgár főkonzullá való kinevezéséhez.

Szegedi katonák háborus élményei.

A hazai szerbek árulása. — Borecsa község iratait átvitték Belgrádba.

(Saját tudósítónktól.) Vasárnapi számunkban megírtuk, hogy a szegedi katonák milyen körülmények között vonultak be a Zimony és Pancsova között lévő, Belgráddal szomszédos Borecsa községbe. Borecsa községnek tudvalevőleg a lakossága teljesen szerb, egy magyar ember volt csak közöttük, a nagyvendéglős, akit a szerbek erőszakkal nyertek meg ügyüknek. Fiatal feleségét elrabolták és azt mondták, hogy csak abban az esetben adják vissza, ha a vendéglős fényjelzéssel tudatja velük a magyar csapatok mozdulatait. De ez csak később derült ki.

A gyalogság bevonulása után először is élelmiszer után néztek katonáink. A szerbek elrejtették mindent és a szegény, kifáradt, éhes emberek mindenütt zárt ajtóra találtak. Végül is a vezénylő tábornok előhívatta a birót és a községi előljárókat és tudtukra adta, hogyha egy óra alatt a katonaságnak nem bocsájtják rendelkezésére a szükséges élelmiszereket, akkor a katonák onnan vesznek eledelt, ahol épen találhatnak. Ez az erőlyes intézkedés megtette a kellő hatást. Néhány perc múlva a lakosság ész nélkül cipelte ki a főtérre a frissen sült cipókat, a jó füstölt szalonnákat, sokan még kalácsot is vittek. Ebből aztán csakhamar kiderült, hogy a szerb katonákat várták vissza az árulók és ahelyett a magyar katonák vonultak be a faluba. Nem is evett addig senki a finom elemőzsiából, amíg a bíró végig nem kóstolt mindent.

Miután a legénység elvégezte az étkezést, elszállásolták őket a faluban, minden nagyobb ház előtt ör állott és azonkívül az utcákon folytonosan katonai őrzőjárat cirkált. Este felé a parancsnokság kiadta a rendeletet, hogy világosságot egy házban sem szabad gyújtani és akinek a lakásából hat óra után a legkisebb fénycsáv is kibújik, azt főbe lövik.

A szigorú parancs ellenére hét órakor az egyik őrzőjárat mégis észrevette, hogy egy kis viskónak a padlásáról lámpával jeleket ad Belgrád felé valaki. A katonák rögtön behatoltak a házba és fent a padlásán egy ösz-

szetöporodott, vén embert találtak, aki még akkor is nagyban lóbálta a lámpát. Letartóztatták és átvitték a parancsnokságra, ahol eleinte semmi áron sem akart vallani, aztán azt mondta, hogy Borecsa község már felelősködött a szerbeknek. Szerbiához tartozik és így ő kötelességét teljesítette, amikor a tulso parton levőket értesítette az „ellen-ség” közeledéséről.

Nosza lett meglepődés a mieink között ennek a felfedezésnek hallatára. Mindjárt előkerítették a birót és a községi előljárókat; a jegyzőt azonban nem lehetett már megtalálni, mert épen odaát volt Belgrádban. A díszes társaság semmit sem mondott a szerbeknek való felelőskedésről. Átvitték őket a község házára, hátha ott találhatnak valamit, amiről meg lehet állapítani az árulást. De a község házában nem találtak semmit, ez azonban épen elég volt. Hiányoztak az összes iratok, a hivatalos könyvek, a pénztár üres volt, az akták eltűntek.

Ekkor a csendőrség vette kezébe az ügyet és a községi kupaktanácsot vállalni kezdte, hogy hová tették az egész község házat. Közben a magyar vendéglős is gyanúsán viselkedett. Azt is előkerítették. A vendéglős ekkor mondtotta el, hogy a feleségét elrabolták és így kényszerítették hallgatásra. Hamarosan kiderült most már, hogy amikor a magyar katonaság kivonult egy héttel előbb Sztava Borecsából, akkor az egész községi előljáróság átment tisztelegni Belgrádba. Áthívták a szerb katonákat és a magasrendű állami hivatalnokokat, nagy murit rendeztek a tiszteletükre és önkényesen szerb fenhatóság alá helyezték az egész községet. A községi iratokat és mindent, ami csak a község házában volt, átvitték Belgrádba, az előljáróság felelősködött és a jegyző mindjárt át is tette a székhelyét Szerbiába.

A katonai parancsnokság, amikor a csendőrség jelentéséből értesült a történetekről, az egész községi előljárókat, a biróval az élen és a többi gyanús egyénekekkel, össze-